

Υπέρ του Κρέοντα

Κύριοι Δικαστές,

Αυτό που θεώρησα ως τη μεγαλύτερη δυσκολία, όταν ανέλαβα την υπεράσπιση του Κρέοντα ήταν το ότι η πλειοψηφία δεν έχει ακόμα κατανοήσει τη δύσκολη θέση, στην οποία βρέθηκε ο Κρέοντας, όχι μόνο όταν εξέδιδε τη θανατική καταδίκη της Αντιγόνης, αλλά και όταν ανακοίνωσε την απόφασή του να μείνει άταφος ο ίδιος ο ανιψιός του.

Διότι δεν είναι λογικό να πιστεύουμε ότι η ανακοίνωση της διαταγής του Κρέοντα του ήταν εύκολη. Σίγουρα ήταν πιο δύσκολη από την απόφαση της Αντιγόνης να θάψει τον Πολυνείκη, η οποία, παρά το γεγονός ότι δεν είχε τίποτα να χάσει, όπως παραδέχεται και η ίδια, συνεχίζει να υμνείται ως παράδειγμα γενναιότητας.

Και λέω πως ήταν δυσκολότερη, επειδή κατά τη λήψη της απόφασής του έπρεπε να λάβει υπ' όψη του περισσότερα πράγματα απ' ό,τι η Αντιγόνη στη δική της. Πρώτ' απ' όλα έπρεπε να σκεφτεί την οργή που δικαιολογημένα έτρεφαν οι Θηβαίοι εναντίον του Πολυνείκη, καθώς αυτός, οδηγούμενος από προσωπική φιλοδοξία, έβαλε σε θανάσιμο κίνδυνο τους συμπολίτες του και την ελευθερία τους, φέρνοντας τους Αργείους στα τείχη της Θήβας.

Μπορεί, όπως δείχνει ο Χορός, αυτή την αντίδραση οι Θηβαίοι να τη θεώρησαν υπερβολική. Όμως κανείς δεν πρέπει να αμφισβητήσει πως τα κίνητρά του ήταν αγνά. Στην αγνότητα αυτή των κινήτρων

του συνηγορεί και το ότι αυτή η βαριά τιμωρία λειτουργεί ως αποτρεπτικό μέτρο για οποιονδήποτε άλλον θα επιθυμούσε να καταλάβει την εξουσία με τη βία, προστατεύοντας έτσι στο μέλλον τις ζωές των υπηκόων του από ανάλογες ενέργειες.

Επίσης, έπρεπε να σκεφτεί πως θα εξαγρίωνε τους θεούς με αυτήν την πράξη. Αλλά ο ίδιος γνώριζε, όντας θεοσεβούμενος, πως, αν η απόφασή του να αφήσει τον Πολυνεΐκη άταφο δεν ήταν μία φορά θεάρεστη, τότε η απόφαση του τελευταίου να πολεμήσει μέχρι θανάτου τον αδερφό του ή να απειλήσει τους ναούς της πόλης, σίγουρα δεν ήταν κάτι που επικροτούσαν οι Θεοί.

Όμως, όπως θα σπεύσει να σχολιάσει κάποιος, ο Κρέοντας δεν κινήθηκε μόνο από αλτρουιστικά κίνητρα. Με το να επιβάλει πολύ γρήγορα τόσο αποφασιστικά μέτρα δηλώνει ότι δε θα ανεχτεί καμία αντίρρηση σε όλη τη διάρκεια της βασιλείας του, κατοχυρώνοντας με αυτόν τον τρόπο την όχι και τόσο κραταιά ακόμα εξουσία του. Δείχνει επίσης τη βούλησή του να κυβερνήσει χωρίς να κάνει διακρίσεις ανάμεσα σε ξένους και συγγενείς, γιατί, όπως έχω αναφέρει, και θέλω να τονίσω, πολλοί ξεχνούν ότι αφήνει άταφο το γιο της αδερφής του.

Ελπίζω, εάν δε σας έπεισα για το δίκιο του Κρέοντα, να έριξα τουλάχιστον λίγο φως στην ιστορία από τη δική του οπτική γωνία, την οποία αγνοούν οι περισσότεροι.

Αλέξανδρος Γκαραλέας